

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცდათხუთმეტი

წინასწარმეტყველური პარალელები: ესაიას უწყებიდან თანამედროვე გამოცხადებებამდე

Jeff Pippenger

2024-02-08

როგორც ესაია წარუდგენს სამოცდახუთი წლით წარმოდგენილ უწყებას (მეშვიდე თავი, მერვე მუხლი) იერუსალიმის ბოროტ მმართველს, იგი ამას აკეთებს „მრეცხავის ველთან“ და „ზემო აუზის წყალსადენის ბოლოში“, ძვ. წ. 742 წელს. ძვ. წ. 742 წელი წარმოადგენს 1863 წელს, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით ასახავს. 1863 წლის აჯანყება, თავის მხრივ, შეერთებულ შტატებში კვირის კანონს წარმოადგენს, რადგან იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით ასახავს. 1863 წელი იყო კანონიერად რეგისტრირებული ლაოდიკიური ადვენტიტური ეკლესიის დასაწყისი, და ეს ეკლესია გაუდაბურდება კვირის კანონის „დიდ მიწისძვრაში“. როგორ შეძლებდა კორპორაცია, რომელსაც კანონიერად სახელმწიფო განაგებს (და არა პირიქით — ეკლესია აკონტროლებს სახელმწიფოს), კვლავაც დაეცვა მეშვიდე დღის შაბათი იმ დროს, როცა სწორედ ესelfde ხელისუფლება კანონიერად კრძალავს მეშვიდე დღეს თაყვანისცემას?

ქრისტეს მსახურების დასაწყისსა და დასასრულს მან განწმინდა ტაძარი. ტაძრის პირველი განწმენდისას ქრისტემ აღნიშნა, რომ წინამძღოლებმა „მამის მისი სახლი“ ყაჩაღთა ბუნაგად აქციეს, ხოლო ტაძრის უკანასკნელი განწმენდისას მან განაცხადა, რომ „მათი სახლი“ მათვე დაეტოვათ მიტოვებული. ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელს განასახიერებს. მან აღადგინა და განწმინდა მილერიტული ტაძარი ადვენტიზმის დასაწყისში, მაგრამ უკანასკნელი განწმენდისას, ას ორმოცდაოთხი ათასის განწმენდისას, ლაოდიკიური ადვენტიზმი მისი პირიდან ამოინთხევა, და მაშინ „მათი სახლი“ მიტოვებულად რჩება.

ესაია მრეცხავის ველთან დგას, როცა იგი მეფე ახაზს უპირისპირდება. მრეცხავის ველი წარმოადგენს იმ განწმენდას, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე, რომელიც უეცრად მოვა თავის ტაძარში და ლევის ძეთ განწმენდს, როგორც „მრეცხავის საპნით“. ეს განწმენდა აღსრულდა ადვენტიზმის დასაწყისში და კვლავაც აღსრულდება ბოლოს.

აჰა, მე მოვავლენ ჩემს მაცნეს, და იგი გამიმზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნე, რომელიც გასურთ: აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოცხადდება? რადგან იგი არის როგორც გამომდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი. და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის გამომდნობელი და განწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეთ და განწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმართლით. მაშინ სასიამოვნო იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში.

მალაქია 3:1–4.

ესაია ხვდება ახაზს თავისი ძის ნიშანით, რომლის სახელი სიმბოლურად აღნიშნავს, რომ უკანასკნელ დღეებში „ნარჩომი დაბრუნდება“. ნარჩომი არიან ისინი, ვინც „ბრუნდებიან“. ესაია ხვდება ბოროტ მეფე ახაზს ტაძრის განწმენდის ისტორიის პერიოდში, რომელიც მილერიტულ ისტორიაში 1844 წელს დაიწყო და 1863 წელს ურჩობით იქნა დასრულებული. უკანასკნელ დღეებში ეს განწმენდა არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორია. მილერიტებს რომ გაჰყოლოდნენ ღვთის განმხსნელ განგებულებას, რომელიც 1844 წლის შემდეგ მოჰყვა, ისინი საქმეს დაასრულებდნენ.

„ადვენტისტებს რომ, 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, მტკიცედ შეენარჩუნებინათ თავიანთი რწმენა და ერთიანად გაყოლოდნენ ღვთის განგების გახსნილ გზას, მიეღოთ მესამე ანგელოზის უწყება და სულიწმიდის ძალით ეუწყებინათ იგი ქვეყნისათვის, ისინი იხილავდნენ ღვთის ხსნას; უფალი ძლიერად იმოქმედებდა მათ ძალისხმევასთან ერთად, საქმე დასრულებული იქნებოდა და ქრისტე უკვე მოსული იქნებოდა, რათა თავისი ხალხი მიეღო მათი საზღაურის მისაღებად. მაგრამ იმ ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც იმედგაცრუებას მოჰყვა, ადვენტისტ მორწმუნეთაგან მრავალმა დათმო თავისი რწმენა.... ამგვარად საქმე შეფერხდა და ქვეყნიერება სიბნელეში დარჩა. ადვენტისტთა მთელ სხეულს რომ გაეერთიანებინა ღმერთის მცნებებზე და იესოს რწმენაზე, რაოდენ ძალზე განსხვავებული იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“ Evangelism, 695.

ღმერთის „გახსნილ განგებულებაში ერთსულოვნად წინსვლის“ შეუსრულებლობამ ისინი 1856 წლისთვის ლაოდიკიურ მდგომარეობაში შეიყვანა, ხოლო 1863 წლის შემდგომმა ამბოხებამ აღნიშნა უდაბნოში ხეტიალის დასაწყისი, რაც წინასწარ იყო წარმოდგენილი ძველი ისრაელის მიერ, როდესაც მათ თავიანთი მეთაე და საბოლოო გამოცდა ვერ ჩააბარეს და შემდეგ მიესაჯათ მომდევნო ორმოცი წლის განმავლობაში უდაბნოში დაღუპვა.

ესაიას ძე იძლევა აღთქმას, რომ უკანასკნელი დღეების ტაძრის საბოლოო განწმენდისას „ნატამალი დაბრუნდება“. მათი „დაბრუნება“ იერემიას მიერ არის ილუსტრირებული, რომელსაც აღეთქვა, რომ თუ იგი „დაბრუნდებოდა“, ღვთის გუშაგი გახდებოდა. ას ორმოცდაოთხი ათასი ისინი არიან, ვინც იმედგაცრუებიდან დაბრუნდნენ.

ისინი, რომელნიც შეადგენენ ას ორმოცდაოთხ ათასს, განიცადეს იმედგაცრუება და დაელოდნენ თავიანთ უფალს. მილერიტულ ისტორიაში ისინი განსახიერებულნი იყვნენ ბრძენი ქალწულებით, და როგორც დასაწყისის, ისე დასასრულის ისტორიებში, შუაღამის ღაღადის ჟამს სულიწმიდის გადმოღვრის დროს, ორი კვერთხი ერთ ერად ერთიანდება.

უღვთო მეფე ახაზი წარმოადგენს იუდას ხელმძღვანელობას, რომელიც მოისმენს უწყებას, მაგრამ უარყოფს ესაიას მიერ წარმოდგენილ ცნობას, და ამით ისინი „წაიბორძიკებენ, დაეცემიან, შეიმუხრებიან, გაეხმებიან და შეიპყრობიან.“ ისინი არიან

ისინი, „რომელნიც მიმართავენ სულთა გამომხმობლებსა და გრძნეულებს, რომელნიც ჩურჩულებენ და ბუტბუტებენ,“ რაც წარმოადგენს სპირიტუალიზმის გამოცდილებას, რომელსაც ისინი ემორჩილებიან, როცა იღებენ 2 თესალონიკელთა წიგნში აღწერილ ძლიერ ცდომილებას. ახაზის მიერ ესაიას უწყების უარყოფა ძვ. წ. 742 წელს შეესაბამება 1863 წელს, როდესაც მილერის უწყება უარყოფილ იქნა. ესაია წარმოადგენს მილერს, და როგორც ესაიას, ისე მილერის უწყება დაფუძნებული იყო „შვიდ ჟამზე,“ რომელთაც თავიანთი საყრდენი წერტილი აქვთ ესაიას მეშვიდე თავის მერვე მუხლში. მილერის ძე (ესაიას ძე) წარმოადგენს ელიას მოძრაობას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მოდის.

ახაზის წინააღმდეგ გამოთქმული განაჩენი, მისი უარყოფის გამო, მოიცავდა წინასწარმეტყველებას ჩრდილოეთის მეფის მიერ დაპყრობის შესახებ, რომელიც უკანასკნელ დღეებში წარმოადგენს თანამედროვე რომის სამმაგ კავშირს და რომელსაც პაპობა განაგებს.

და კვლავ მომმართა უფალმა სიტყვით და თქვა: ვინაიდან ამ ხალხმა უარყო შილოაზის წყლები, მშვიდად რომ მოედინება, და ხარობს რეცინითა და რემალიას ძით, ამიტომ, აჰა, უფალი აღძრავს მათზე მდინარის წყლებს, ძლიერსა და მრავალს, კერძოდ, აშურის მეფესა და მთელ მის დიდებას; და იგი გადავა ყველა თავის კალაპოტზე და გადმოვა ყველა თავის ნაპირზე; და გაივლის იუდაში, გადაიღვარება და გადმოვა, ყელამდე მიაღწევს; და მისი ფრთების გაშლა აავსებს შენი ქვეყნის სიგანეს, ემანუელ. ესაია 8:5–8.

ესაია შეხვდა უკეთურ მეფე ახაზს ზედა აუზის წყალგამტარის ბოლოში, და თუმცა ბიბლიურ ისტორიკოსებსა და არქეოლოგებს შორის გაურკვევლობა არსებობს იმასთან დაკავშირებით, იყო თუ არა ზედა აუზი იგივე აუზი, რაც ქრისტეს დროს სილოამის აუზი, ესაიას წინასწარმეტყველების კონტექსტი ყოველგვარ ეჭვს აქარწყლებს, რადგან ესაია მიუთითებს, რომ ჩრდილოეთის მეფე უნდა დასხმოდა თავს ახაზს, რადგან მან უარყო შილოაზის წყლები, რომლებიც მდოვრედ მოედინება. „შილოაზი“ არის ძველი აღთქმის სახელწოდება „სილოამისთვის“ ახალ აღთქმაში.

სილოამის აუზთან იყო, რომ იესომ ბრმა კაცი განკურნა, ხოლო ბოროტი მეფე ახაზი წარმოადგენს ბრმა ლაოდიკიურ ხელმძღვანელობას, როგორც 1863 წელს, ისე მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს, რომლებიც უარს ამბობენ განკურნებაზე. „შილოაჰ“ და „სილოამ“ ორივე ნიშნავს „მოვლენილს“; და გზავნილი მოევლინა მამისაგან ძეს, რომელმაც იგი შემდეგ გაბრიელსა და წმიდა ანგელოზებს მისცა, რათა ესაიასთვის გადაეცათ, რომელმაც ზეციდან „მოვლენილი“ გზავნილი ბრმა ლაოდიკიელ ხელმძღვანელს მოუტანა.

არხი ზედა აუზიდან, სადაც ესაიამ უწყება გადასცა, წარმოადგენს იმ ადგილს, რომლის მეშვეობითაც სულიწმიდის წვიმა გადმოეცემა ღვთის ხალხს, როგორც ეს აგრეთვე წარმოდგენილია ზაქარიას ხილვის ოქროს მილებით, ან იაკობის სიზმრის კიბით.

„ის, რაც ღმერთმა ჩვენთვის მოამზადა, წარმოდგენილია ზაქარიას 3-ე და 4-ე თავებში და 4:12–14-ში: „და კვლავ ვუპასუხე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილით თავისგან ოქროს ზეთს ღვრიან?

და მიპასუხა მე და მითხრა: არ იცი, რა არის ესენი? და მე ვთქვი: არა, ჩემო უფალო. მაშინ თქვა მან: ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც მთელი ქვეყნის უფლის წინაშე დგანან.“

„უფალი სავსეა რესურსებით. მას არაფრის საშუალება არ აკლია. ჩვენი რწმენის ნაკლებობის, ჩვენი მიწიერობის, ჩვენი ფუჭი ლაპარაკის, ჩვენი ურწმუნოების გამო, რომელიც ჩვენს საუბრებში ვლინდება, ბნელი ჩრდილები გროვდება ჩვენს ირგვლივ. ქრისტე არც სიტყვით და არც ხასიათით არ არის გამოცხადებული, როგორც სრულიად მშვენიერი და ათიათასთა შორის უმთავრესი. როდესაც სული კმაყოფილდება იმით, რომ თავი ამადლოს ამაოებისაკენ, უფლის სულს მისთვის მცირედის გაკეთებადა შეუძლია. ჩვენი ახლომხედველი მზერა ხედავს ჩრდილს, მაგრამ ვერ ამჩნევს მის მიღმა არსებულ დიდებას. ანგელოზებს შეკავებული აქვთ ოთხი ქარი, წარმოდგენილი როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავი დააღწიოს ბორკილებს და მთელი დედამიწის პირის გასწვრივ გადაეშვას, თავის კვალზე დალუპვა და სიკვდილი მოატაროს.“

„განა უნდა გვეძინოს თვით მარადიული სამყაროს კიდევზედ? განა უნდა ვიყოთ მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ო, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში გვექონდეს ღმერთის სული და სუნთქვა, მის ხალხში შთაბერილი, რათა ისინი დადგნენ თავიანთ ფეხზე და იცოცხლონ. გვმართებს დავინახოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — ტვერი. მაგრამ როდესაც ამ ტვერ კარიბჭეში გავდივართ, მისი სიფართოვე უსაზღვროა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 216, 217.

„ოქროს ზეთი“ არის ღვთის სულის უწყებანი, რომელიც ზემო აუზიდან მოედინება იმ არხით, რომელიც არის ორი ოქროს მილაკი — ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის ორი მოწმე, ანუ ძველი და ახალი აღთქმა, ანუ რჯული და წინასწარმეტყველნი, ანუ მოსე და ელია.

„მთელი დედამიწის უფლის წინაშე მდგომ ცხებულთ ის მდგომარეობა აქვთ, რომელიც ოდესღაც სატანას მიეცა, როგორც მფარველ ქერუბიმს. მის ტახტს გარემომცველ წმიდა არსებათა მეშვეობით უფალი ინარჩუნებს მუდმივ კავშირს დედამიწის მკვიდრებთან. ოქროს ზეთი წარმოადგენს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა ლამპრებს ამარაგებს, რათა ისინი არ აციმციმდნენ და არ ჩაქრნენ. ეს წმიდა ზეთი რომ არ იღვრებოდეს ზეციდან ღვთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს ადამიანებზე სრული ხელმწიფება ექნებოდათ.“

„ღმერთი შეურაცხყოფა, როდესაც ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომლებსაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად ჩვენ უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი მოაფრქვევდა ჩვენს სულებში, რათა იგი გადაცემულიყო სიბნელეში მყოფთათვის. როდესაც გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გადით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც გულში არ შეუნახავთ ქრისტეს მადლი, გონიერი ქალწულების მსგავსად კი არა, უგუნური ქალწულების მსგავსად აღმოაჩნენ, რომ თავიანთ უფალთან შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ გააჩნიათ საკუთარ თავში ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი ცხოვრება დაინგრევა. მაგრამ თუ ითხოვენ ღმერთის წმიდა სულს, თუ ვევედრებით, როგორც მოსე ევედრებოდა: „მიჩვენე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში გადმოიდვრება. ოქროს

მიღებით ოქროს ზეთი მოგვენიჭება. „არც ძალით და არც სიმტკიცით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ სიმართლის მზის ნათელი სხივების მიღებით ღმერთის შვილები ანათებენ, როგორც ნათლები ქვეყნიერებაში.“ Review and Herald, July 20, 1897.

ცნობა, რომელსაც ახაზი უარყოფდა, იყო შუალამის დაღადის ცნობა, რომელიც ქრისტეს მეორედ მოსვლით დაგვირგვინდებოდა, ლაოდიკეის ხელმძღვანელობას რომ მიეღო ის ლაოდიკეისადმი მიმართული ცნობა, რომელიც მათ 1856 წელს „გაეგზავნათ“. მაშინ ეს ცნობა ძლიერ დაღადად გადაიზრდებოდა, და ღვთის ერი საქმეს დაასრულებდა და მშვიდობაში იქნებოდა. ამის ნაცვლად, ისინი დაუბრუნდნენ იმ ნარწყევს, რომლისგანაც გამოხსნილნი იყვნენ.

ესაია და ახაზი წარმოდგენილნი არიან, როგორც მთეთრეზლის ველის განწმენდის პროცესში მყოფნი, რომელიც სრულდება აღთქმის მაცნის მიერ მალაქიას მესამე თავში. ისინი სიმბოლურად იმ ადგილას არიან განლაგებულნი, სადაც ზაქარიას ხილვაში იღვრება „ზეთი“ (უწყება), და უკანასკნელ დღეებში ახაზისადმი ესაიას უწყება არის ისლამის უწყება მესამე ვაებისა; იგი არის შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის უწყება; იგი არის უწყება იმისა, რომ მერვე შვიდთაგანია; იგი არის ვენახის უწყება; იგი არის „ჭეშმარიტების“ უწყება, რაც ყოველივე ერთად იესო ქრისტეს გამოცხადების ელემენტებია, რომელიც უკანასკნელ დღეებში წარმოშობს იმ განწმენდას, რომელსაც მთეთრეზლის ველი წარმოადგენს.

ეს იყო და არის აგრეთვე „შვიდი დროის“ უწყება, რომელიც მილერის სამირკვლის ქვიდან კუთხის თავად გარდაიქმნება, რადგან ეს იყო პირველი ჭეშმარიტება და, მამასადამე, უნდა იყოს უკანასკნელი ჭეშმარიტებაც. 1863 წელი აღნიშნავდა განწმენდის პროცესის დასასრულს, რომელიც დაიწყო მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს და საბოლოოდ 1856 წელს „შვიდი დროის“ ნათელამდე მივიდა. 1844 წელს ორი ათას სამასი წლის ნათელმა აღნიშნო დასაწყისი, რომელმაც მიჰყო იმ დასასრულამდე, რომელიც ორი ათას ხუთას ოცი წლით იყო აღნიშნული. თუმცა, ლაოდიკიური სიბრძნე დასაწყისშიც და დასასრულშიც უარს ამბობს იხილოს ამ ორი ხილვის ურთიერთკავშირი. 1863 წელი წარმოადგენს განწმენდის პროცესის დასასრულს, რომელიც ყოველთვის ხდება, როდესაც უწყება იხსნება, ხოლო მესამე ანგელოზის უწყება იხსნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

მესამე ანგელოზის ნათელი, რომელიც 1844 წელს გაიხსნა, არ ყოფილა ერთჯერადი ნათელი; ეს იყო ის, რასაც და უაიტი მოიხსენიებს როგორც „მესამე ანგელოზის მზარდი ნათელი“. მესამე ანგელოზის მზარდი ნათელი დაიწყო 1844 წელს და განაგრძობს წინსვლას მაღლის ჟამის დახურვამდე; მაგრამ როდესაც იგი პირველად მოვიდა და როდესაც საბოლოოდ სრულდება, არსებობს მესამე ანგელოზის განსაზღვრული გამოცდის პერიოდი. ეს გამოცდის პერიოდები — დასაწყისშიც და დასასრულშიც — აგრეთვე წარმოადგენენ გამოცდის პროცესს, რომელსაც დანიელი აღწერს როგორც „ცოდნის მომატებას“ და რომელიც ასევე არის მესამე ანგელოზის მზარდი ნათელი.

გამოცდის პროცესი დასაწყისში 1844 წელს დაიწყო, და მზარდი ნათელი ცოდნაში იმატებდა, ვიდრე 1856 წელს თავის დასასრულს მიაღწევდა. გამოცდის პერიოდის საწყისი ნათელი და საბოლოო ნათელი არის დანიელის მერვე თავის, მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლების, ორი ხილვა, რომლებიც ადვენტიზმის საფუძველსა და ცენტრალურ სვეტს წარმოადგენს.

პირველი ანგელოზის გამოცდის პერიოდი დაიწყო 1840 წლის 11 აგვისტოს და დასრულდა პირველი იმედგაცრუებით 1844 წლის 19 აპრილს. შემდეგ დაიწყო მეორე ანგელოზის გამოცდის პერიოდი და გაგრძელდა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. იმ დროს მოვიდა მესამე ანგელოზი, და მესამე ანგელოზის გამოცდის პერიოდი გაგრძელდა მანამ, სანამ ლაოდნიკიური ადვენტიზმი 1863 წელს უარყოფდა მესამე ანგელოზის ნათელს.

მესამე ანგელოზის გამოცდის პერიოდს მილერიტული ადვენტიზმისთვის ჰქონდა დასაწყისი და დასასრული, და დასაწყისიცა და დასასრულიც ერთსა და იმავეს უნდა წარმოადგენდეს, რადგან იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს. მესამე ანგელოზის მზარდი ნათლის გახსნა იყო დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის გამოჩენის („mareh“ ხილვის) ნათელი. მესამე ანგელოზის მზარდი ნათლის დასასრული იყო მეცამეტე მუხლის საწმიდრისა და მხედრობის დათრგუნვის („chazon“ ხილვის) ნათელი. ეს ორი ხილვა წინასწარმეტყველურად ერთმანეთთან არის გადახლართული.

შემდეგ უბრძანე საიუბილეო საყვირს გაჟღერდეს მეშვიდე თვის მეათე დღეს; გამოსყიდვის დღეს გააჟღერეთ საყვირი მთელ თქვენს ქვეყანაში. ლევიანნი 25:9.

საყვირი, რომელიც უნდა ჩაბერილიყო მიტევების დღეს, რომელიც იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერი, იყო იუბილეს საყვირი, რომელიც განასახიერებს შვიდწლოვან წმიდა ციკლს, რაც ჯამში შეადგენს ორ ათას ხუთას ოც დღეს. უფალს განზრახული ჰქონდა ძველი ისრაელის პირდაპირ შეეყვანა აღთქმულ ქვეყანაში, მაგრამ მათმა ამბოხებამ ხელი შეუშალა ამას. უფალს განზრახული ჰქონდა თანამედროვე ისრაელის პირდაპირ შეეყვანა აღთქმულ ქვეყანაში, მაგრამ ამბოხებამ ხელი შეუშალა ამას. თანამედროვე ისრაელი მორჩილი რომ ყოფილიყო მესამე ანგელოზის მზარდი ნათლისადმი, ისინი გააფრთხილებდნენ მსოფლიოს და უფალი ას წელზე მეტი ხნის წინ დაბრუნდებოდა.

იმისათვის, რომ ეს მომხდარიყო, უფალს მილერიტებს შორის გარდაქმნა უნდა მოეხდინა, და ეს გარდაქმნა წმინდა წერილში ღმერთის საიდუმლოდ არის განსაზღვრული. ადვენტიზმს რომ მესამე ანგელოზის წინმსწრებ შუქს გაჰყოლოდა, მაშინ იუბილის საყვირი ბოლომდე განუწყვეტლივ გაისმოდა, რადგან სწორედ იმ დღეებში, როცა მეშვიდე საყვირი ჟღერს, ღმერთის საიდუმლო სრულდება. გამოცხადების მეათე თავში ეს საყვირი, რომელიც იუბილის საყვირია და აგრეთვე მესამე ვაის საყვირიც, ხმოვან დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

და ანგელოზმა, რომელიც ვიხილე ზღვაზე და მიწაზე მდგომი, აღმართა თავისი ხელი ზეცისკენ, და დაფიცა მის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნიამდე, რომელმაც შექმნა ზეცა და რაც მასშია, მიწა და რაც მასშია, და ზღვა და რაც მასშია,

რომ დრო აღარ იქნება; არამედ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი დასცემს ბუკს, აღსრულდება ღვთის საიდუმლო, როგორც აუწყა მან თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:5–7.

გამოცდის განმწმედი პროცესი, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს და რომელიც მესამე ანგელოზის წინმსწრები ნათელი იყო, დაიწყო დანიელის წიგნის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის ნათელით და დასრულდა დანიელის წიგნის მერვე თავის მეცამეტე მუხლის ნათელით. იგი დაიწყო მეთოთხმეტე მუხლის პასუხით და დასრულდა მეცამეტე მუხლის კითხვით.

ის ცხრამეტი წელი წინასწარმეტყველურად იქნა წარმოდგენილი ესაიას გამაფრთხილებელი უწყების მისვლით ახაზ მეფესთან, სიტყვიერი იუდას მეფესთან, ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის სამოქალაქო ომის დროს. ის ცხრამეტი წელი დასრულდა ჩრდილოეთის მეფის მიერ ისრაელის ტყვეობაში წაყვანით. ის ცხრამეტი წელი წინასწარმეტყველურად წარმოადგენდა მესამე ანგელოზის მოსვლას 1844 წელს და გრძელდებოდა 1863 წლის ამბოხებამდე. მესამე ანგელოზის წინწასული ნათელი ესაიას უწყებით იყო წარმოდგენილი.

იმ წინმსწრები ნათლის უარყოფამ მილერიტულ მოძრაობას დასასრული მოუტანა, და იმ გამოცდის პერიოდში ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა ლაოდიკიის ეკლესიად გარდაიქმნა. ცხრამეტი წელი, რომელიც ძვ. წ. 742 წელს დაიწყო, და ცხრამეტი წელი, რომელიც 1844 წელს დაიწყო, ორივე წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში გამოცდისა და განწმენდის პროცესს, ანუ მესამე ანგელოზის წინმსწრები ნათლის საბოლოო გამოცდის პერიოდს.

იმ საბოლოო გამოცდის პროცესში ღვთის საიდუმლო დასრულდება. ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ისინი, ვინც ელიან, ბრუნდებიან და იბეჭდებიან.

შეკარი მოწმობა, დაბეჭდე რჯული ჩემს მოწაფეთა შორის. და მე დაველოდები უფალს, რომელიც იაკობის სახლს თავის სახეს უფარავს, და მას მივაპყრობ სასოებას. აჰა, მე და შვილები, რომლებიც უფალმა მომცა, ვართ ნიშნებად და სასწაულებად ისრაელში ცაბაოთ უფლისაგან, რომელიც სიონის მთაზე მკვიდრობს. ესაია 8:16–18.

უკანასკნელ დღეებში მესამე ანგელოზის მზარდი ნათლის საბოლოო გამოცდის პერიოდი იქ დაიწყო, სადაც საწყისი გამოცდის პერიოდი დაიწყო. იგი დაიწყო მაშინ, როდესაც იესომ თავისი ხელი ზეცისკენ აღაპყრო და გამოაცხადა: „რომ დრო აღარ იქნება.“ ეს გამოცხადება მოხდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც მეშვიდე საყვირმა გამოაცხადა იუბილე შვიდის წმიდა ციკლის დასასრულს. შვიდი წლის ციკლი, შვიდგზის განმეორებული, სიტყვასიტყვით იყო ორმოცდაცხრა წელი, ანუ ორი ათას ხუთას ოცი დღე.

1989 აღნიშნავს „აღსასრულის ჟამს“ ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობაში, და 1989 აღნიშნავს იმ ას ოცდაექვსი წლის დასრულებას, რომლებიც 1863 წლის ამბოხებით დაიწყო. ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა დაიწყო „აღსასრულის ჟამს“, „შვიდი

დროის“ სიმბოლოთი, რადგან ას ოცდაექვსი არის ათასი ორას სამოცის მეათედი, ხოლო ეს, თავის მხრივ, ორი ათას ხუთას ოცის ნახევარია.

იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს საგნის დასაწყისით წარმოაჩენს, და ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის დასაწყისი „შვიდი ჟამის“ სიმბოლოთი აღინიშნა, ისევე, როგორც ამავე მოძრაობის დასასრულშიც. მეშვიდე ანგელოზის ხმის ჟღერების დღეები, როდესაც ღვთის საიდუმლო დასრულდება, დაიწყო გამოცხადების მეთერთმეტე თავის „სამნახევარი“ დღის დასასრულს. მეშვიდე საყვირმა, რომელიც აგრეთვე მესამე ვაიცაა, თავისი მეორე ნოტა 2023 წლის 7 ოქტომბერს გამოსცა, და ღვთის საიდუმლო ახლა სრულდება, როგორც „მან აუწყა თავის მონებს, წინასწარმეტყველებს.“ მოძრაობის დასასრული „შვიდი ჟამის“ სიმბოლოთი აღინიშნება, როგორც აღინიშნა ამავე მოძრაობის დასაწყისი.

აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, ჩრდილოეთის სამეფოს მიმართ ღვთის რისხვის „შვიდი დრო“ დასრულდა, ხოლო მილერიტების მოძრაობის დასასრულს, „შვიდ დროსთან“ დაკავშირებული ჭეშმარიტებების უარყოფამ 1863 წლის ამბოხება აღნიშნა. იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით ასახავს, და პირველი ანგელოზის მოძრაობა (მილერიტები) მესამე ანგელოზის მოძრაობას (ას ორმოცდაოთხი ათასს) განასახიერებს. ორივე მოძრაობა „შვიდი დროით“ იწყება და „შვიდი დროითვე“ სრულდება. ამგვარი რამეების მოგონება შეუძლებელია.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ისინი, ვინც პასუხისმგებელ თანამდებობებზე იმყოფებიან, არ უნდა მოქცეულ იქნენ ამ ქვეყნის თვითტკბობისა და ფუფუნების პრინციპებზე, რადგან ამის ნება მათ არ ეძლევათ; და რომც შეეძლოთ, ქრისტესმაგვარი პრინციპები ამას არ დაუშვებდა. საჭიროა მრავალმხრივი სწავლება. „ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის შეაგნებინებს მოძღვრებას? რძისგან მოწყვეტილებს და ძუძუსგან ამორებულიებს. რადგან ბრძანება უნდა იყოს ბრძანებაზე, ბრძანება ბრძანებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა.“ ასე უნდა მიეტანოს უფლის სიტყვა მოთმინებით ბავშვებს და მუდმივად წარუდგინებოდეს მათ, იმ მშობლების მიერ, რომელთაც ღვთის სიტყვისა სჯერათ. „რადგან ბოროდით მოლაპარაკე ბავშვებით და სხვა ენით დაელაპარაკება იგი ამ ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაღლილს მოასვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. და უფლის სიტყვა იყო მათთვის: ბრძანება ბრძანებაზე, ბრძანება ბრძანებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, უკან დაეცნენ, შეიმუსრონ, გაებან და შეპყრობილ იქნენ.“ რატომ? — იმიტომ, რომ არ ყურადღიღეს უფლის სიტყვა, რომელიც მათთან მოვიდა.

„ეს ნიშნავს მათ, რომელთაც სწავლება არ მიუღიათ, არამედ საკუთარი სიბრძნე შეუნახავთ და საკუთარი შეხედულებების მიხედვით მოქმედება აურჩევიათ. უფალი ასეთებს გამოცდას აძლევს, რათა ან დაიკავონ თავიანთი ადგილი და მის რჩევას მიჰყვნენ, ან უარი თქვან და საკუთარი აზრების მიხედვით მოიქცნენ; და მაშინ უფალი მათ სარწმუნო შედეგს მიაწვდის. ჩვენს ყოველ გზაზე, ღვთისადმი ჩვენს ყოველ მსახურებაში, იგი გვეუბნება: „მომეც მე შენი გული.“ ღმერთს სურს

დამორჩილებული, განსწავლადი სული. ის, რაც ლოცვას მის ღირსებას ანიჭებს, არის ის, რომ იგი სიყვარულით სავსე, მორჩილი გულიდან აღმოითქმის.“

„ღმერთი თავის ხალხს გარკვეულ რამეებს მოსთხოვს; და თუ ისინი იტყვიან: მე ჩემს გულს არ დავუთმობ, რომ ეს საქმე გავაკეთო, უფალი მათ ნებას აძლევს, თავიანთი ვითომ ბრძნული განსჯით განაგრძონ სვლა ზეციური სიბრძნის გარეშე, ვიდრე ეს წერილი [ესაია 28:13] აღსრულდებოდეს. თქვენ არ უნდა თქვათ: მე უფლის ხელმძღვანელობას გავყვები მხოლოდ გარკვეულ წერტილამდე, რომელიც ჩემს განსჯასთან თანხმობაშია, და შემდეგ ჩაეჭიდოთ თქვენსავე შეხედულებებს, უარს ამბობდეთ, რომ უფლის მსგავსებისამებრ ჩამოყალიბდეთ. დაისვას კითხვა: არის თუ არა ეს უფლის ნება? და არა: არის თუ არა ეს —ის აზრი ან განსჯა?“ მოწმობანი მსახურთათვის, 419.